

vist ved hans Afgang holde Muligheden aaben for, at Sparekasseinspektøren og Bankinspektøren blev den samme.

Af Enkeltspørgsmaal skal jeg berøre Bestemmelsen om, at Aktiekapitalen mindst skal være 200 000 Kr. Jeg anser det ikke for for lidt, og jeg kan godt støtte den ærede sidste Talers Henstilling om, at Ministeren tager noget Hensyn til nye Banker, der skal oprettes, forsaavidt deres Kapital ikke straks kan naa op paa de 200 000 Kr. Jeg sigter her til Banker, der oprettes ude paa Landet.

Hvad Bankers Belaaning af egne Aktier angaar, havde det ærede Medlem, der nys talte (Andreassen), Historien med sig, naar han var betænkelig derved. Det var jo saaledes, at Grundejerbanken direkte og indirekte i Virkeligheden laa inde med hele sin Aktiekapital, og noget lignende var Tilfældet med Detailhandlerbanken; denne havde ganske vist gjort det paa en mere indviklet Maade, idet Vekselerere ejede Aktiekapitalen, men Banken garanterede dem mod Tab, ifald Aktierne skulde falde i Kurs. Men jeg synes, at Landstinget paa dette Punkt har naaet ret vidt. Der er der sat en Grænse, nemlig at kun 10 pCt. af Aktiekapitalen maa ejes af Banken, og det vil, selv for vore største Banker, være en relativt lille Sum i Forhold til deres Balance. Men der er en anden Ting, jeg mener, man kunde gennemføre, og hvorved man burde imødekomme det ærede Medlem, nemlig at Bankerne i deres Maanedsopgørelser skulde opføre paa særlig Konto, hvilket Beløb de har af egne Aktier, og hvor meget deraf de har belaaent. Det, synes jeg, var en rimelig Foranstaltning, og jeg er enig med min ærede Kollega i Landstinget, Hr. Schovelin, naar han ønskede Bankernes Balancer offentliggjort maanedlig i Stedet for kvartaarlig.

En Bestemmelse, jeg synes godt om, er den angaaende Sammenslutning af Banker. Ved første Behandling af Finansloven tillod jeg mig at henpege paa den Fare, at Bankkoncentrationen naaede for stærkt frem her i Landet. Den Bestemmelse, her foreligger, er god nok, den er blot ikke udtømmende. Maa jeg spørge den højtærede Minister: Naar f. Eks. Landmandsbanken i dette Øjeblik ligger med over Halvdelen af Aktierne i Frederiksberg Bank, falder det saa ind under Bestemmelsen, eller falder

det ikke under den? Landmandsbanken har af en privat Spekulant, der laa med en Flerhed af Aktierne, udkøbt saa mange, at den i Øjeblikket, som sagt, har over Halvdelen af Aktierne i denne Bank. Ifald det tillades en Bank at have Flertallet af Aktierne i en anden Bank, saa nytter det ikke at forbyde Sammenslutning, thi det bliver i Virkeligheden det samme som en Sammenslutning.

Dernæst er der Spørgsmaalet om Filialer. Jeg henleder Opmærksomheden paa, at den svenske Banklov bestemmer, at Regeringens Tilslutning kræves til Oprettelse af Filialer, netop af Frygt for denne Koncentration af Bankkapital. Jeg kunde i og for sig ønske noget lignende her, jeg vil i hvert Fald gerne have det Spørgsmaal drøftet. Der gives to Slags Filialer. Der er for det første dem, der ligger udenfor vedkommende Banks Domicil. Disse Filialer betyder et Indgreb paa Provins-Bankernes og -Sparekassernes Omraade, og jeg ser ikke med Velvillie paa dem. Men der er andre Filialer, paa hvilke jeg ser med næsten større Uvillie. Det er de Filialer, som de københavnske Banker i ganske utilladelig høj Grad har her i Byen. Det er blevet saaledes, at Bankerne, halvvejs af Forfængelighed, opretter Filialer rundt omkring i København. Jeg erindrer om, at andre næringsdrivende ikke har Lov til at have to Udsalg. En Bank har derimod Lov at have mange, og jeg gentager, at det er en meget dyr Ting med alle disse Filialer. Efter Sigende har det været paatænkt at omdanne en hel Del af vore Hoteller til Filialer. Der har været Tale om, at „Centralhotellet“, ja selv „Fønix“ og et Hotel til skulde købes og laves om, fordi Bankerne i deres indbyrdes Konkurrence ønsker at have Filialer alle Vegne. Da det kun er det samme Beløb af Penge og det samme Antal Indskud, de kan faa fat i, betyder disse Filialer samfundsmæssigt set en unødvendig Udgift.

Endnu vil jeg gerne sige til den højtærede Minister, at det forekommer mig noget underligt, at Regelen om Opsigelse af Kautionskaar staar i denne Lov. Hvis en Kautionskaar, naar Debitor ikke betaler, skal underrettes efter en ganske bestemt Form, saa synes jeg, at der i og for sig er lige saa megen Grund til at underrette ham, naar